

BERTA I LA COL·LECCIÓ D'OBJECTES PRESTATS

TÀNDEM

Octavio Ferrero

Il·lustracions d'Anna Gisbert

**Premi
Carmesina
de la Safor**

01

Espirals i ulleres roges

Tinc dos remolins a la cara. Un a cada galta. Unes xicotetes espirals de color taronja formades per pigues menudetes que, si les mires massa, maregen. Acaben amb una espècie de llaç al centre. Són com un senyal, un d'important, com els que indiquen el lloc on s'amaga un tresor.

Ma mare sempre em conta que se'm van marcar quan era encara un bebé, durant una tempesta de neu, quan ella em portava en braços de camí a casa.

—Va vindre un vent fort i, de sobte, es va formar un tornado davant dels nostres nassos. Feia molt de fred, molt, molt de fred. La neu ens colpejava la cara. Vaig tancar els ulls i et vaig abraçar contra el meu pit perquè no se t'emportara el vent. Al cap d'uns segons, tot va tornar a la calma, però quan et vaig mirar tenies marcats eixos dos remolins a la cara. El més probable és que fora el fred.

La veritat és que no té ni la més mínima idea de per què tinc estes marques a la cara. En realitat, va ser el primer que va veure a la sala de parts quan em van posar als seus braços.

—És normal, doctor?

El metge que atenia el part la mirà fixament i li va respondre:

—Totes les mares fan la mateixa pregunta.

Ma mare no s'ho va creure. Era impossible que totes les mares li hagueren fet aquella mateixa pregunta en relació amb les galtes dels seus fills acabats de nàixer. Que ella recordara, encara no havia vist eixa marca a cap altre bebé. Però, en veure que el metge no li donava cap importància, va respirar tranquil·la i va apartar el tema del seu cap.

M'han preguntat moltes vegades per les espirals de les meues galtes. Unes voltes, conte la història que em va contar ma mare; altres, quan estic una mica més imaginativa, done la meua pròpia versió dels fets:

—Un tatuador polinesi me les va tatuar mentre estàvem a la platja i ma mare feia una becadeta en l'hamaca. Increïble, veritat?

—Increïble.

No cal que estiga a l'escola o al parc, hi ha ocasions en què pot preguntar-me per les meues galtes fins i tot el carnisser.

–Vaig caure de costat damunt d'un fogó que estava utilitzant mon pare per a cuinar costelles. Plaf!

–I l'altre costat?

–No saps el mal que fa caure damunt d'un fogó. Vaig saltar en notar que em cremava, però vaig entropessar i vaig caure justet igual amb l'altra galta. Increïble, veritat?

–Increïble.

Estic molt acostumada als remolins de les meues galtes. La veritat és que no tenen res d'especial. Són només pigues. No fan res, no es noten, només es veuen, estan i poc més d'interessant.

–Espirals i ulleres roges, la teua cara és inconfusible, Berta.

Va ser Lluna qui va descobrir que necessitava ulleres. Abans que ella ningú se n'havia adonat: ni a casa, ni a l'escola, ni al metge. Va ser un dia a la terrassa de casa fent bambolles de sabó bufant una palleta. El joc consistia a veure quina de les dos trencava més bambolles aplaudint. Lluna sempre guanyava. A Lluna li agrada guanyar; a

mi, no tant. Però en una de les partides es va fixar bé en el que estava passant. Jo aplaudia a mig metre de les bambolles. Ni m'acostava!

–Així, mai em guanyaràs! –va cridar Lluna des de damunt de la taula amb la palleta a la mà.

–Així com?

Lluna, aleshores, va decidir fer diferents proves per a confirmar una sospita que creixia a cada palmada que jo donava a l'aire.

La primera va ser dibuixar una línia amb guix a la terrassa. El guix formava a terra un laberint pel qual havia d'anar caminant sense eixir-me'n. I va passar el que Lluna esperava. Al tercer llaç de guix, em vaig perdre.

–No et preocupes, no és culpa teua –va dir Lluna–. Continuem!

Després, vam anar a la finestra de la cuina des d'on es veu l'albereda. Estava plena de gent passejant. La prova següent consistia a distingir objectes, persones i colors.

–Home o dona? –va preguntar Lluna.

–Dona! –vaig respondre.

–Roig o blau? –va preguntar Lluna.

–Blau! –vaig respondre.

–Xiquet o ancià? –va preguntar Lluna.

–Ancià! –vaig respondre.

–Ni de prop, ni de lluny –va constatar Lluna.

Per últim, Lluna va idear la prova definitiva: va penjar una corda del para-sol de la terrassa i, a l'extrem de la corda, primer va lligar un globus d'aigua, ben gran; després un plat de plàstic amb nata i, finalment, un altre amb mermelada de maduixes. Lluna em va col·locar damunt d'una lletra X gegant que havia dibuixat a terra.

–Aparta't si veus arribar alguna cosa!

Em va esclatar el globus en tota la cara; vaig esquivar el plat amb nata de casualitat a la primera, però quan, per efecte del pèndol, va tornar a vindre, em va pegar en un ull; i la mermelada... la mermelada no va ser la millor idea perquè, després, no va ser gens fàcil llevar-me-la dels cabells. També em va encertar de ple.

–Berta, crec que necessites ulleres –va sentenciar Lluna.

Des d'aleshores, i gràcies a ella, duc estes precioses ulleres roges.

02